

Csáky Károly

Unokám naplójába

Csillag sem látszott
a ködös januári éjszakában,
de bent áldott állapotban
fekvő anyák vajúdtak ágyukon,
s felsírtak sorra
a kinyílt méhekből
előbújt csecsemők.

Kisdedek hangját
hallgattam szorongva
én is,
próbáltam felfedezni köztük
unokám első sikolyát.
Helyette azonban
csak a mobil csöngött,
lányom szólt:
még nem jött el
ideje az örömhírnek.

Hajnalban már
a rigók is fütyörésztek
a kórkáz párába bújt
fáinak ágain,
s a folyosón túl
a kapuk tovább nyitódtak.

Csak álltam a köszöbön,
mint árva utóda
hajdani pásztoroknak,
mikor megjelent
egy fehér köpenyes alak,
mosolygós arccal jelezve:
jó úton járnak odabent,
s mielőtt elüti a delet
Léva harangja,
pólyába kerül az Úr ajándéka,
a második unoka,
kicsi Zoltánka.

Egyszer csak
áttört a szürkeségen
Isten ragyogó arca,
fentieknek mosolya
a délelőtti napfény,
felkapta örömkönnyeim,
hogy üdvözölhessem
az anyja mellől hozott
gyermeket,
gyöngyszemét
a reménynek.

Gyónás kéréssel

Uram, adósod
vagyok
s méltatlan
szolgálatodra.

Ha szakadékok
tátongnak errefelé,
mondd,
miként
közelít-
het-
nék
hozzád?

Uram,
engedd,
hogy naponta
feltekinthessek az égre,
esténként
mennyboltod alá bújhassak,
mint őrzőangyalaid
szárnyai alatt bújtam egykor
anyám puha párnáihoz.

Engedd, Uram,
hogy belelássalak
a holdsugárba,
csillagragyogásba
meg a felhők vonulásába.

Add,
hogy elcsendesedjek
a háborgók közt,
és találkozzam veled
minden ébredésemben,
a nappalok forgatagában
kisírjam könnyeit
a kínak s az
örvendezés-
nek.

Add
magad
fiadnak,
Atyám,
hogy tied
lehessen
feloldozás után.

Fazekas József

Te régi otthon

Mint ezer gramafon
harsognak a petuniák
fehérek pirosak
titkos mély lilák
felhőbe kapaszkodik
ring a légtornász szél
zörög zötykölődik
egy elkésett szekér
lomhán lép s piheg
ráncait cipelve
a világból igyekvő
kortalan nénike
a csend kabátja
pihen a falun
csillagok keregetőznek
körben huncutul
vár itt minden
mindenkire
kiröpült fiókák
mindenki fészke

te régi otthon.

Mindenkim itt van

Miért keresem máshol
amikor itt van előttem
miért vártam ennyit
beleöregedett szemem
már pacsirtaleső kis gyerek
koromban rám ragyogott
szellővel széllel karózta ki magát
de a kert az akkor is kert volt
az égre lobbanó láz növekedés
álmából felkeltett új s új vetés
körtécske harangok sárga dala
mind-mind itt volt
s bennük a bizalom
hogyan ami elmúlik csak pillanat
de van nagyobb hatalom
enyészet bűzét széthordó szél
jövőbe kiabáló kabátot aggató
kékhideg tél mind-mind megvolt
s idegeimben ott dalol mint
maszatos arcú gyerekkorom
de azt akarta a magasságos
megfáradozták hát ne múljon
s harmadhóra támadjon fel
ahogyan szent vasárnap Krisztus
legyen békeségem e kert
szín illat fény a mindenség-juss
ölébe ültessen meséljen ringasson
hiányimra szomjoltó vígaszom
hogyan hamuszín ködben is oda lássam

akim csak volt mindenkim itt van.

Az ég lila hálójával

Az ég
lila hálójával
befogom az estét
magam vagyok
a kertben
félek
ne hulljon rám
a sötétség
várok
riadjon álmából
néhány csillag
látni szeretném
ha fáradtan is
de vagy
vagy
elűzöd gondját
óráimnak
parázslík rajtam
kezed
miként az imákban
ereid lüktetik
szeretsz
mondom félek
elzuhantam
gyenge vagyok
bölény testem
csak látszat
jajaim meghallod
csendesülj mellém
simogass meg
galambbá változom
válladon énekelek.

Kabinban

Várom a csendet az estét
fűszeres dallamokat
ahogy a fenyő húrján
gördül a mélybe a nap
várom mint sóhajt a pára
elalélt füvek élén
hajóján úszik a sötét
s egy kabinban ott vagyok én.

Bárány László

A szekértoló

A révész veszélyt érző vadként meredt a hegyoldalra.

– Mozdulj már! – taszította oldalba egy lovas. – Itt várjunk alkonyatig?

– Vagy míg befagy a folyó, és nem kell fizetnünk – bátorodott föl szavain egy kalmár; gyanakodva kapaszkodott a poggyászába.

A Duna hullámain villódzott a szeptemberi nap. A keskeny parti sávon lármás kavarodás támadt, s percről percre nőtt a tömeg.

Gellért püspök fölnézett irataiból, amelyeket magával hozott Székesfehérvárról az útra; szekerét több ládányi könyv terhelte. Az imént érkeztek a révhez, s megálltak a sor végén. – Honnan termett itt ennyi ember? – töprengett a püspök. – A Kelen-hegyről jöttek le? Előbb-utóbb csak átjutunk Pestre. Hátha közben ideér Bőd és Beneta püspök. Addig is dolgozhatom. – Úgy gondolta, hogy már nemsokáig engedi az Úr nyugodtan munkálkodni öreg szolgáját. Nyolc év telt el István király halála óta, s ezalatt mindkét utóda túrhetetlen zsarnoknak bizonyult. Vajon milyen lesz harmadikként András herceg, akit ő hívott haza a száműzetésből, s aki elé nagy reményekkel igyekeznek most az ország keleti felébe? Nem kell-e újból csalódnuk? Ki tudja, mit hoz a jövő? Nem szabad egyetlen órát sem elszalasztania munka nélkül, amíg gyöngülő szeme még látja a betűket.

Nem sikerült visszazökkennie a jegyzetelésbe. Arra lett figyelmes, hogy a kalmár kelméi egyszer csak a levegőbe röpülnek, s nagy zsvajgás közepette hullanak alá. Tréfa volt vagy fosztogatás? Próbálta fölmérni a helyzetet, ám egy pillanattal később valaki kitépte kezéből a kódexet, s őt csaknem lerántotta az ülésről. Ekkor hasított belé a felismerés, hogy a körötte tolongó alakok nyírott fejűek, vagyis pogányok.

Tagbaszakadt legény lóbálta fitymáló szavakkal a könyvet:

– Milyen kancellárius vagy mifene volnál, hogy most böngészed, amit régen tudnod kellene?

Gellért türelmesen felelt:

– Azt mondják, a jó pap holtig tanul.

– Nem is tudod, csuhás, hogy milyen igazat szóltál! – röhögött föl a pogány. Hásán szét-szétnyílt a bőrmellény a hörgő nevetéstől.

Egy jókötésű, királyi vitéznek is beillő férfi félrelökte a tülekedőket, s a szekérhez nyomakodott, hogy kiragadja az izomkolosszus kezéből a drága portékát:

– Adod ide?! Még szét találod tépni. Egy vagyont ér! – Szeme ekkor megakadt a püspök arcán.

Gellért is nézte őt, s emlékezetében kutatott.

– Teodor... – kezdte csöndesen, de elharapta a szót. Tétován tette hozzá: – Látom, leborotválad magadról Teodoroszt. Előbukkant alóla a tar Murtmur.

A férfi zavarodottan állt hajdani tanítója előtt. Lassan kinyújtotta karját az öreg felé, hogy lesegítse, de meggondolta magát. Föliült a bakra az ijedt szekeresz mellé:

– Álljunk félre az útról! Ha itt maradunk, széthordják a könyveket.

– Sietnének tovább – mondta Gellért száraz hangon.

– Itt ma senki sem megy át. Neked is jobb lesz, ha behúzódsz velem az erdőbe, hidd el. A ládáidat is bevisszük az ilyen hústornyok elől – s a bőrmellényes felé bökött jobbájával.

A hegyen egy tisztásra eszákabált, nagyjából szilárdnak tetsző faépitményhez vezette Gellértet.

– Igazi vezéri lakod van – nézett körbe a püspök a szűkös sátrakból, hitvány vackokból hevenyészett táboron. Bent a ládákra telepedtek.

– Nem vagyok vezér – mondta leszegett fejjel Murtmur. – Habár hallgatnak rám.

– Bizonyára tekintélyed van mint iskolát járt embernek. Hát még ha be is fejezted volna a skólát!

– Azt veszemre tettem volna, utálnának érte. Szerencsére kimaradtam, és nem szenteltek föl.

– Pedig sokra vihetted volna az egyházi szolgálatban.

– A görög nyelvbe beletörött a bicskám. De a többi világi tudománynak így is nagy hasznát vettem. Magasra jutottam a várjobbágyok között. Szép birtokom van, német meg olasz lovagok várnak maguk közé hadnagynak a királyi kíséretbe.

– Lehettél volna más is, mint katona. Például követ a bizánci császár udvarában. Beállsz mégis a seregbe?

– Nem, míg olyan kutya ül a trónon, aki a német császár hűbéresévé lett. Más volna talán, ha Aba Sámuel élne, s még ő viselné a koronát, amelyet te nem voltál hajlandó a fejére tenni.

– Ő is zsarnok volt, akárcsak most Péter király. Nem emlékeznél rá, hogyan kaszabolgatott le ötven zendülő urat? Biztos vagy benne, hogy nem ezt tenné veletek is?

Murtmur sötét pillantást vetett Gelléltre. – Ti meg, jól tudom, helyeselnétek. Nem is sejted, hogy a püspököket mekkora gyűlölet veszi körül.

Gellért gondterhelten bólogatott: – Már gyanítom. De akár tetszik, akár nem, félre kell tennetek a papoktól való viszolygást, hacsak nem akarjátok, hogy Péter legyen a nevető harmadik.

– A gaz velencei! – Murtmur szeme szikrákat szórt. – Azt már nem! A gögös barma! Az életünk megnyomorítója! Az ezüstünkben-aranyunkban dúskáló csavargó! Ő ne nevesse, ő csak sírjon keservesen! Inkább senki se üljön a magyarok királyi székében, mintsem ő!

A püspök megvárta, míg a másik kifújja magát. Türelmes volt a hangja:

– Kegyes uralkodó is léphet a trónra. Mondjuk András herceg. András király... – Először azt akarta mondani, hogy tőle több megértést remélhettek ti is, mert az öcsöcse, Levente nincsen megkeresztelve. De meggondolta magát, és így folytatta: – Őt elfogadhatjátok ti is. Hiszen az első királytól megvakíttatott Vazulnak a fia, Orseolo Péternek pedig ádáz ellensége.

– Majd meglátjuk. – Murtmuron látszott, hogy mindez nem új neki. Tudta, hogy uruk, Vata, a lázadók vezére a hercegekkel való szövetségkötésben sántikál. – Hanem az miként lehet – ütött szöveget a fejébe –, hogy te Péter ellenlábas a mellett szólsz? Hiszen velencei vagy te is, akár az Orseolók.

– Én csak voltam velencei. Annak harminc éve már.

– El akarnád hitetni velem, hogy azóta magyarrá lettél? Ha Pétert nem szenvedheted is, az itáliaiak pártján kell állnod. A vér nem válik vízzé. Azt mondd, mehettem volna követnek Bizáncba. Ott talán göröggé vedlettem volna?

– Az más. Téged küldtek volna megbízással, én viszont jöttem magamtól.

– Ezt megint mondjad másnak. Hogy a Szentföldre indultál, s egy vihar eltérített... Nem kevés tengeri utazó járt már hasonlóan. Hanem azok megvárták egy másik hajó indulását, vagy szépen visszafordultak s mentek haza. De csak úgy nekiiramodni harmadik irányba, s egy éppen útba eső országban örökre megtelepedni?! Hát ez fölöttébb mesés. Okosabb lennék, ha tudnám, hogy kik küldtek ide, a mi földünkre. Velence vagy a pápa? Csak színből utálod te Pétert. Már régóta István udvari embere voltál, amikor Aba mellőzésével egy Orseolót jelölt ki utódjául. Nem lett volna befolyásod a döntésére?

– Nem tagadom, hogy szerettem egykori hazámat, s ma is jó szívvel vagyok iránta. De Péter és Velence nem ugyanaz. Ott köztársaság van, a tanács kormányoz. Egy zsarnokot, amilyen Péter, sosem túrnének el. Ne vedd egy főveg alá a kettőt.

– Akit most elítélsz, az kezdettől, a trón várományosaként is elárulta volna, hogy mint király majd önkényúr lesz? Vajon már akkor is megtagadtad tőle a bizalmadat, vagy csak most, utólag? S miután Aba Sámuel négy évre megszakította Péter uralmát, másodszori trónra lépése ellen tettél-e valamit? Nem hinném. Sokat köszönhet neked a velencei!

Gellért hallgatott. Murtmur legyintett:

– Nem is kell válaszolnod. Ott a helyed neked is, ahol a talján udvaroncoknak.

A püspök semennyi tiszteletre sem számított a sámánok hívévé szegődött bálványimádótól. De mint tanító elvárta volna az elemi udvariasságot. Nyersen korholta az egykori növendéket:

– Te meg köszönettel tartoznál egy velenceinek, és Valter mesternek, akik szinte a semmiből alapítottak nektek iskolát Marosváron. És nem akármilyet! Cseh meg lengyel ifjak, még franciák is jöttek hozzánk diáknak, mert görögül nálunk tanulhattak elsőként egész Európában.

Murtmur mintha magába szállt volna. De rövid alázatosság után ismét fölényeskedni kezdett:

– Hiszen már mondtam, hogy mennyi haszonnal jártak a nálatok töltött évek. Nem tudom, és nem is akarom tagadni. Nélkületek sosem jutottam volna túl a vármegeye határán, s lám, többre vittem, mint némely nagyúr fia.

– Nem a magad, hanem az ország gyarapodásán kellene mérned a tudomány hasznát.

– Éppen arra törekszem. Az országnagyok közé.

Gellért kérdőn nézett rá. Murtmur ingatta fejét, mint aki mondaná is, nem is, majd kibökte:

– Miután vége lesz ennek a mostani fölfordulásnak, meglehet, az udvarispán tiszte vár rám. – Látta a püspök arcán a megütközést, ezért némi magyarázkodásba fogott: – Hol van az a rang a te méltóságodtól! Éppen csak arra való, hogy valaki összegyűjtsön igazán kiváló férfiakat a királyság fényének növelésére. Jól tudom, hogy egy eszes uralkodó tudósokkal veszi körül magát, ha azt akarja, hogy a többi koronás fő komolyan vegye. Akkor is, ha maga faragatlan, mint a frankok császára, Nagy Károly volt. Úgy hírlík, egy keleti szultán nemrégén hatvanezer arannyal jutalmazott egy költőt. A fejedelmeknek szükségük van az írástudókra. Már mint azokra, akik nemcsak az olvasáshoz, de a tollforgatáshoz is értenek.

Pillanatnyi csönd állt be kettejük között. Behallatszott a kinti zsvaj, a távolból durva kiáltások foszlányait hozta a szél. Gellért fülelt a hangok irányába. Murtmur intett, hogy ne törődjön vele:

– Beszéljünk arról, hogy mit írsz mostanában.

– Csak írnék, de alig jutok hozzá. A püspöki szék, a főiskola, az udvari diplomácia külön-külön is egész embert kíván. Húsz éve, a bakonybéli monostorban tudtam haladni a munkával. Most csak tervezem, gondolkodom rajta.

– Nem kellene elhagynod a többi teendődet, hogy egészen az írásnak szentelhesd magad? Ennyi feladathoz már igazán öreg vagy.

Gellért csak legyintett. Murtmur ütni akarta a vasat, ameddig forró:

– Ha az udvart választanád, gondoskodnánk róla, hogy úgy élj, akár a bakonyi remetelakban.

– Mint pogány remete?!

– Azt nem mondtam. De a püspöksüveget le kellene tenned.

Gellért válaszra sem méltatta. Murtmur várt egy kicsit, majd megkérdezte:

– Elmondanád, hogy mit írnál, ha tehetnéd? Talán még maradt annyi emlékem a hajdani disputákból, hogy követni tudjalak.

– A pozitív és a negatív teológia viszonyát szeretném tisztázni.

– Ami engem illet, én csak negatívról tudok – gúnyolódott Murtmur. – Egyformán untam a keleti meg a nyugati kereszténység tanait, az eretnekek nézeteit, a

zsidók zsoldárait, a görögök himnuszait, Mohamed szentenciáit. Minek ezeket még újabbakkal szaporítani?

– Annak a negativitásnak, amelyről beszélek, más a jelentése, mint az elfogadottság hiánya. Úgy érte Dionüsziosz Areopagita, hogy osztályokba soroló gondolkodásunkkal Istenről nem állíthatunk semmit, mert fölötte áll minden ellentét párnak. Megismerni csak szavak nélkül, misztikus úton lehetséges.

– De hát egyebet sem tesznek a papok, mint magabízón beszélnek és beszélnek Istenről. Sőt a nevében, mintha mindentudók volnának.

– Túlságosan ember módjára képzelik el az Urat, azért vélik, hogy jól ismerik. Ez a másik véglet. Talán a kettő között találhatjuk meg a helyes utat, egy pozonatív teológiában. Még azt sem tudhatjuk, hogy a Szentírás kimerítette-e mindazt, ami elmondható az Úrról, vagy csak megszabta a határokat, amelyek között egyáltalán állíthatunk róla bármit is. Ha ez utóbbi az igaz, akkor a korlátok ismerveit szeretném megfogalmazni, de alig jutottam túl a kezdet kezdetén.

– Egy harmadik teológiát is akarnál, nem untig elég a kettő?! Én a helyedben a Diómüszosz Aeropatikád hittanára szavaznék, azzal sokkal kevesebb a gond.

– Dionüsziosz Areopagita.

– Akkor az. Nem volna egyszerűbb neked is valamelyik meglevő teóriához csatlakozni? Úgy biztosan lennének támogatóid. Így meg?

– *Sok bajjal jár a megoldás keresése, de jobb háborogni, mint az igazságot elhallgatni.*¹

– Egye fene – rándított a vállán Murtmur –, felőlem dolgozhatnál a köztes megoldásodon az én udvarispánságom alatt, ha még éppen beleférne a sámánok hite vagy a napkultusz is.

– Az egész munkám komolytalan volna, ha akár csak magamnak meg tudnám mondani előre az eredményét. Mire való lenne akkor a vizsgálódás?

– Erőltetsz egy kétes kimenetelű újítást, lesóványodva dolgozol rajta makacsul, ahelyett, hogy egyetértők lelkenedésétől kísérvé képviselnéd a kész dogmákat. Mit gondolsz, a magad elméletére ki lesz kíváncsi rajtad kívül?

– Elegendő nekem Isingrimus admonti, Ricardus verduni apát a Benedek-rendből...

– Meg még az ezer éve halott Dionüszosz.

– Dionüsziosz.

– Hagyj már ezzel békét! Azt mondd meg végre, hajlandó vagy-e egyengetni utamat az udvarba, hogy cserébe én is toljam a szekeredet! Ki tudja, hogyan alakulnak majd az események, melyik párt marad nyeregben a fordulat után, a miénk, a tied vagy a harmadik? Egyikünk jó eséllyel kisérgítheti a másikat.

¹ E mondat idézet Gellértől (*Deliberatio Gerardi Morosanae Ecclesiae Episcopi supra hymnum trium puerorum ad Isingrimum liberalem*).

Gellért hitetlenkedve kérdezte:

– Neked csupán ez jut eszedbe?

– Tévedsz, ha azt gondolod, hogy csak a nagyravágyás beszél belőlem. A kisegíteni szónak többféle tartalma van. Jelentheti mondjuk azt is, hogy kimentelek ebből a csapdából, amelyet itt a papoknak állítottak föl. Téged megkülönböztetett tisztelet illet meg, és Péter király ellenében még az angyallal is hajlandó vagyok cimborálni. De hidd el nekem, rajtad kívül mindenki más az előnyöket lesi. A hatalmasok meg a pártoskodók főként. Őket addig érdekelheted, amíg remélik, hogy tolladdal az ő tekintélyüket növeled, nekik szolgáltatatsz érveket. Azon túl füttyülnek rád és a munkádra, a szelmed gyümölcseire. Édesmindegy nekik, hogy gazdagítod vagy sem a magyarok és Európa műveltségét.

– A királyságnak szolgálnia kell a kultúrát – mondta a tudós mester, s még egyazon lélegzettel hozzátette a püspök: – A kultuszt.

– Az állam fordítva gondolkodik. Ő várja el a szolgálatot. Ha a magad szekerét húzod izzadva, görnyedve, azt a nagyurak csak lesajnálják. Toljad az övékét!

Gellért szavai élcnek tűntek, de a tekintete sziklaszilárd elhatározásra vallott:

– Tollal szekeret tolni nem lehet. Beletörne, mint bicskád a görög tanulmányokba.

– Még mindig jobb, mint ha az embernek a csontja törik.

– Nem gondolnám. Százszor inkább zúzzák szét a koponyám, mintsem a lelkem törjék meg.

Murtmur szeme összeszűkül. – Kár, igazán kár – mondta lassan. – Pedig azt hittem, hogy a te fejeddel, a magas klérusból egyedül a te fejeddel, lehet beszélni. Tévedtem. Kemény a fejed. De az enyém is. Mégiscsak tolom majd a szekeredet.

– Mennék – állt föl Gellért. – Ideérhetett már Beneta és Bőd püspök is. Pesten vártuk volna be egymást. – Félig kérdésként, félig állításként hangzott: – Éjszakára ugye itt maradhatnak a könyveim. – Nem kapott választ.

Kifelé menet a hegyoldalról lepillantott az országuóra. Két újabb szekér állt az övé mögött, a főpapoké.

– Hol van Beneta és Bőd? – nézett körül Gellért, de nem látta őket.

– Találkozol majd velük – mondta Murtmur.

Két nagydarab tarfejű lépett hozzájuk. Egyikük az izomkolosszus volt, feltűnően élénk tekintettel. Harmadik társuk egy kordét tolt melléjük. Gúnyos udvariassággal belétekkelték Gellértet, de mert nem akart mozdulni, csak markolta a nyakában függő keresztet, egyszerűen bedobták. Görgetni kezdték a tálcolmányt a folyó irányába.

A meredély szélén megálltak. Murtmur a püspök arcába nézett:

– Látod, tolom a szekeredet. – Azzal a lejtő peremére állította, és elfordult. A két másik mohón odaugrott a kordéhoz, és letaszította.

Fellinger Károly

Üvegballon

A maga képére formált meg minden
hibázó lelket az Atyaisten,
nála tökéletesebb immár nincsen,
ujjlenyomata vagy a bilincsen.

Sóhajba dobott kavics az irgalom,
akár a fej a kivégzés alatt,
beletörődött ráncok a homlokon,
Ádám nyelvén öltések a szavak.

Tündérleány arany haját...

Tündérleány arany haját
levágták az éjjel,
Kis-Dunának habja közé
szórták szerteséjjel.

Pityereg a kicsi tündér:
nincsen maradásom,
Kis-Dunának habja között
leljem halálom.

Beleveti, bele magát,
be a közepibe,
mint a levél a bokorról,
ha itt az ideje.

Véget ér hát, véget ér hát,
mi véget nem érhet,
aranyhallá varázsolja
szegényt a természet.

Arany haja aranypor lesz,
kívánságok ára,
belőle meg koldusszegény
halász vacsorája.

Kis szívem remegése

Kis szívem remegése
vitorlát bont ma hozzád,
madárcsönd bölcsője vagy,
fészeknyi haza, honvágy.

Hulló leveled ágyam,
varázsszőnyeg az égen,
libben-lebben, mint szoknya,
száll a tavaszi szélben.

Szabadságsziget vagy hát,
óvnak a hű madarak,
nem sülyeszthet el álom,
nem véd meg hiú harag.

*

A tudásnak kapuján
dörömbölök: palánta,
fogadj fiaddá újra,
Mátyusföldje, Galánta.

Kitárultál előttem,
s csillagom lett ezernyi,
mert az igazi titkot
egyszerűsége rejti.

*

Büszke, szomorú fűzfám,
szárnyat növesztesz bajra,
reszket a Sárd vize, s lám
árnyéka átlép rajta.

Sárdi csikód homlokán,
csillagnyi fekhely, jászol,
nem élsz magad, mostohán,
jó tündérekkel játszol.

Kastély mélyén a múltad
bújócskázik a fénnel,
nőül kérve a jövőt,
kőfalakon át lépdel.

Táncol a hűség, úgy ám,
menekül romlás, átok,
világvégére úzik
a Galántai táncok.

*

Kis szívem remegése
vitorlát bont ma hozzád,
madárcsönd bölcsője vagy,
fészeknyi haza, honvágy.

Versike

Töpreng a varázsló,
zárva a vasláda,
ma bal lábbal kelt fel,
kulcsát nem találja.
De végül megbékül,
s rájön a nyitjára,
a saját kiskulcsát
rejti a nagy láda.

Porcelán-dal

Csillagszemű Sára,
legörbül a szája,
darabokra törött
porcelánbabája.

Kesereg a kislány,
visszhangzik az ének,
ha újra születnél,
tűzbe mennék érted.